

לני סלמן
מטבח פואטי מאוד

המוטל בר-יוסף: מזון, צילומים: נדיה שילוני-חביב, הוצאת כרמל 2002, 112 עמ'

"ירושת החום בעיניים". אך יותר מכל, לשעמי, תבוא התחושה הזאת בשיר ז'ארה: "ראה איך הכול גי'שא עם דוח היום/ הכול גאחו ותלוי בתוך הרוח היום:/ הבשר תלוי בגשמה/ והגשמה תלויה באויר/ האויר תלוי בשמים/ גאחו בזריע האויר/ / ראה, בעומק התפוח מתעגל הפרי./ כדחם של הילדה יש ילדי". התמונה תלויה על קיר בראשית. הפינג-פונג בין האויר לאויר הוא שקוף וגלוי ורק בסוף השיר המרגש הזה יבוא התפוח ויחעגל הפרי, אבל שורשיו המסאפוריים נשתלו קודם. המזון כאן נלעם בשיני הגפוש, ואלה השיניים האמיתיות להן נדרש המבקר **במזון**, ספר שבמטבתו הפואטי לא גשכחת בסך האדמה ממנו צמח אותו מזון. ועור משהו: תצלומיה של נדיה שילוני-חביב אינם אילוסטרציה לשירים. הם תערוכה שאינה מתעסקת רק בפוטוגניות של האוכל, הם תערוכה המוכירה לנו את הסווח שבין התשוקה של הפה המתייחס מתמר לבין היין שעוד מעט יימוג בארוחת ראש השנה.

186 / 77 / מ
 (י/י 2002)

מזון, ספר שיריה החדש של המוטל בר-יוסף, הוא קודם כל ספר טעים. הוא מזמין אותנו לטריטוריה של המטבח ושם על אש קטנה וגוזלה מתבשלים השירים. דגים, תאנים, פטל ואפילו מסטיק. אפשר להריח את השורות, אפשר לתבל אותן באטוציאציות אישיות ויותר מכל, לחוש שהבחירה בתפריט שירי היא בסופו של דבר רק המפה הנפרשת על השולחן בו מגושלת הנפש. המוטל בר-יוסף מפתה את הקורא באמת המזון כדי להכיר לו אבית אחרים, ואני מתכוון לדגוע בו מסדרון האוכל מוביל לאולמות אחרים גוקבים, כואכים, שמוחים ושם מתבשל השיר על אש אחרת. ביטועמת הדגים, למשל, שפתיה ה"מרפרפות על הרוטב"

של הטועמת מדומות ל"אצבעות דוד המנגנות על הנבל". ויכרון האצבעות האלה מוביל לרמברנדט, המברנדט מוביל לזמן רחוק והזמן הרחוק מוביל ל"מוזיאון הישן". בתפוחי אדמה מתקלפים סיפורי הילדים המתבגרים וביקפה יזכיר הצבע את

